

URDIS

Laurie R. King
Castelul umbrelor
Titlul original: *Castle Shade*

We know
books

Copyright © 2021 by Laurie R. King
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2022 pentru această ediție.
This translation was published by arrangement with Bantam Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, LAURIE R.

Castelul umbrelor / Laurie R. King ; trad. din lb. engleză
de Georgiana Nuțu. - București : Crime Scene Press, 2022
ISBN 978-606-8959-92-4

I. Nuțu, Georgiana (trad.)

821.111

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: iunie 2022
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Castelul umbrelor este o operă de ficțiune. Numele, personajele și întâmplările prezentate în carte sunt rodul imaginației autoarei sau sunt folosite cu scop ficțional. Orice asemănare cu întâmplări, locuri sau persoane (vii sau moarte) reale este o pură coincidență.

Laurie R. King

Castelul umbrelor

Un roman de suspans
cu Mary Russell și Sherlock Holmes

traducere din limba engleză
de Georgiana Nuțu

CRIME SCENE PRESS
2022

Capitolul 1

M-am smuls din coșmar undeva la vest de Liubliana.

Eram cu fața lipită de o fereastră, la fel ca în vis. Afară era aceeași noapte cufundată în ceață, aceeași strălucire ciudată a lunii pline.

Am sărit în picioare, mi-am întins mâinile, le-am întors pe o parte și pe alta, dar chiar și în semiîntineric am putut să văd că sunt perfect curate. Pe piele nu era nicio pată sau vreo picătură roșie.

Și niciun lup, mi-am zis, căutând mirosul de sânge de pe mâini. Urletele vii ale haitei din mintea mea se contopiră cu șuiieratul îndepărtat al unui tren aflat în trecere, în timp ce trăsura mea trasă de cai și vizitiul au devenit, fără tragere de inimă, un compartiment de tren vechi în spatele unei locomotive cu aburi.

M-am scuturat ca să scap de senzațiile mele macabre, apoi mi-am tras din nou pătura subțire pe umeri, tușind, în timp ce bâjbâiam cu degetele după ochelari. Cu ei pe nas, pericolul parcă se micșorase un pic. Fusese doar un coșmar cu niște lupi și o trăsură, indus de destinația noastră. Și totuși, sângele... În ultimele luni am avut pe mâini sângele a doi morți. Poate că ar fi trebuit să anticipez cât de mult avea să mă afecteze.

Am șters degeaba fereastra crăpată încercând să văd unde eram. Nu era o pădure misterioasă, slavă Domnului, ci o gară cu o lumină difuză care strălucea printre grinzile decorative de fier de pe acoperișul peronului. Era liniștit și pustiu.

De cât timp eram aici? Și, la drept vorbind, ce însemna *aici*? Amintirile nu-mi dispăruseră întru totul – senzația aceea o cunoașteam – erau doar... foarte lente. Ca și cum ai fi scos o cizmă din noroiul adânc. Să vedem: ne urcaserăm în tren pe Coasta de Azur și ne îndreptam spre România. Ultimul marcaj de gară pe care l-am văzut fusese... Padova?

Însă nimic din toate astea nu mi-a fost de mare ajutor. M-am uitat cruciș la indicatorul metalic ruginit și prost luminat, am hotărât că mai multe informații nu eram în stare să adun fără resurse externe, m-am învelit la loc cu pledul de călătorie și abia atunci mi-am dat seama că nu eram singură în compartiment.

– Holmes, ce...?

Am început eu, apoi totul s-a transformat într-o criză de tuse, urmată de un strănut răsunător. Dar asta mi-a reactivat o amintire: copiii familiei Murphy, înapoi în Franța, lucruri sparte și pufnete în toate direcțiile.

– Îmi pare rău, se pare că am răcit. Și cred că am și febră. Am avut un vis atât de intens! Se făcea că eram în trăsura lui Jonathan Harker, la începutul din *Dracula*: „Duhurile rele pun stăpânire pe lume”. Scuze, vorbesc aiurea. Dar de ce stai acolo în întuneric? Și unde naiba suntem? Nici măcar nu pot spune în ce limbă e indicatorul acela.

Italiana cu siguranță nu avea atâtea accente și semne sub litere.

S-a foit în colțul lui întunecat, și-a dat picioarele jos de pe banchetă și, când s-a aplecat spre fereastră, trăsăturile i-au ieșit la iveală.

– Cred că e slovenă, spuse el, apoi se retrase din nou în umbră.

Slovenia, la marginea Balcanilor, la sud de... orice. Lângă Italia?

Am strănutat din nou. De data asta el și-a întins mâna, oferindu-mi o batistă curată. Sherlock Holmes avea mereu o batistă

¹ *Dracula*, p. 28. (n. trad.)

curată la el. Am folosit-o și din nou presiunea din sinusuri a scos la iveală alte idei. În primul rând că întrebările la care Holmes nu răspundea erau în general mai importante decât cele la care răspundea. Și, în al doilea rând, ceața prin care mă uitam nu era doar în exterior.

– Dumnezeu, Holmes, încerci să ne asfixiezi?

M-am ridicat să mă lupt cu încuietoarea de la fereastră, nemaiputând să respir și nici să citesc indicatorul de afară, știind însă că măcar o parte din starea mea de amețeală se datora fumului dens din plămâni. Numai Cel de Sus știe de cât timp stătuse el acolo în întuneric, gândindu-se intens la o enigmă. După atmosfera din compartiment, era o chestiune care dura de cinci pipe încoace.

Norul de fum care se ridicase în noapte era atât de gros încât puteam chema pompierii. M-am lăsat pe banchetă, preferând să tușesc într-un aer proaspăt decât într-unul stătut și greoi.

Într-o dovadă exagerată de răbdare, Holmes își puse pipa deoparte și luă ziarul italian de pe locul de lângă el. Se puse picior peste picior și își aprinse lampa de citit ca să dispară în spatele paginilor.

După ce mi-a trecut tusea, am încercat din nou să-i spun:

– Slovenia e la o oarecare distanță de București.

Soțul și partenerul meu mormăi ceva printre dinți. Aerul care ieșea din compartiment nu mai părea cel dintr-un horn, așa că am lăsat fereastra oarecum întredeschisă, uitându-mă încruntată la numele stației care parcă ar fi fost rezultatul căderii unei tăvi de zețar. Apoi m-am întors către însoțitorul meu cu o privire îndejuns de insistență încât să facă o gaură în paginile pe care se prefăcea că le citește. Ridică puțin ziarul.

– De cât timp stăm aici?

Mormăi din nou.

– De cât timp?

Se dădu bătut, împături zgomotos ziarul în ceva care aducea cu un triunghi și își scoase ceasul.

– De aproape trei ore.

Timp în care nu căutase un mijloc de transport alternativ și nu-l amenințase pe mecanic cu vătămarea corporală ci, în schimb, ne intoxicase pe amândoi cu nicotină, în tăcere.

Recunoșteam semnele. Dacă-l găseam ghemuit într-un colț, cu pipa lui veche și murdară și cu o mână de tutun din cel mai ieftin însemna că e încerca să stabilească legături într-o serie de fapte aparent fără vreo legătură între ele. După cum spunea Dr. Watson, Holmes era absolut genial la detalii: căinii care stăteau nemișcați, sâmburii uscați dintr-o portocală... Multe dintre cazurile lui porneau de la o întâmplare minusculă, pe care restul oamenilor nici n-ar observa-o.

Motivul pentru care stătea acolo, neatent la ce-l încojura, era faptul că rumega informațiile în timp ce fuma din pipă. Totuși, în stadiul actual, n-avea niciun rost să-l întreb la ce lucra. N-aș fi putut niciodată să-i înțeleg gândurile fără să-mi pun și eu minte la contribuție.

– Care sunt șansele să primesc un ceai?

– Foarte slabe. Vagonul restaurant a rămas în urmă, la Trieste.

– Trieste?

Am încercat stăruitor să-mi amintesc harta Europei, trăgând în minte o linie între locul de unde porniserăm și cel înspre care bănuiam că ne îndreptăm. Desigur, fusesem prea ocupată și distrasă în Rivieră, când mai multe nopți întrerupte la rând (și, bănuiam acum, și o mică febră) mi-au făcut creierul să se oprească în câteva minute de la urcarea în tren. Și aceeași stare mintală, dacă stau să mă gândesc mai bine, mă făcuse să-l urmez pe Holmes orbește de la bun început, fără să-mi pun întrebări despre planurile lui de călătorie. Un lucru deloc înțeles.

– Holmes, de ce naiba...? Las-o baltă. Unde e *Ghidul Bradshaw*?

– Ghidul nostru pare să fie depășit. De unde și calea ferată pe care ne aflăm acum.

Îmi întinse o carte care arăta de parcă ar fi mers pe jos de una singura de la Paris.

– Holmes, asta a fost publicată înainte de Marele Război.

– Am fost asigurat că prin părțile astea de continent s-au schimbat foarte puține.

– Ai fost tras pe sfoară, i-am spus cu brutalitate.

Am aruncat volumul stufos pe banchetă, făcând ca mai multe pagini să cadă pe podea. Când m-am ridicat, întinzându-mi membrele amortite, am putut simți durerea în gât și în oase.

Copiii: un adevărat dar...

Coridorul era întunecat, luminat la ambele capete cu becuri slabe. Am început să merg, uitându-mă în celelalte compartimente, însă trenul părea la fel de gol precum era gara. Am auzit un zgomot care venea cu două vagoane mai din spate și l-am urmat până la ultimul vagon. Sforăiturile unui conductor în uniformă făceau geamurile să zdrăngăne – asta până când m-am dus lângă el și i-am împins picioarele de unde și le odihnea.

Căzu pe podea, horcăind în timp ce se trezea, apoi sări în poziție de drepti când mă văzu deasupra lui.

– Da, doamnă! Pot să vă fiu de folos cu ceva?

Își strânse cravata și se uită pe furiș după pantofi.

– Cum ajung la Viena?

Ca să răspundă avea nevoie de chipiu, însă, odată ce și-l aranjă pe capul turtit, păru să-și recapete o parte din memoria profesională.

– Doamna merge la București, nu-i așa?

– Doamna, în mod clar, nu merge nicăieri în acest moment și nu înțeleg de ce ar trebui să vizitez pe drum fiecare sătuc din Europa de Est. Dacă reușim să ieșim din...

I-am arătat indicatorul greu de pronunțat de afară.

– ...de-aici, în orice direcție, vom avea șanse mult mai mari să ajungem undeva decât dacă așteptăm curenții să ne poarte în voia lor spre nord-est.

Clipi fără să înțeleagă și se aplecă să-și ia pantofii pe care îi ochise sub masă.

Am oftat.

– Aveți cumva un *Bradshaw*? Sau vreun mers al trenurilor?

Singurul pe care îl avea era în germană, însă era depășit de numai trei ani, nu de cincisprezece, ca al lui Holmes. M-am uitat peste el, încercând să găsesc un șir de litere care să arate precum cele de afară. Într-un târziu am identificat unul, am dat un ochi peste listele de pe pagină, apoi m-am uitat la ceasul de pe perete.

– Aici suntem? l-am întrebat.

S-a aplecat să studieze numele deasupra degetului meu.

– Da, doamnă, a spus, scoțând apoi un zgomot ca un miner bătrân care-și drege glasul.

Am făcut brusc un pas înapoi, apoi mi-am dat seama că se aventurase să pronunțe numele satului.

– Iar trenul acesta, care merge spre vest, va trece pe aici la trei și un sfert? Azi e marți, nu? Și nu a doua sau a patra marți din lună.

Nu păreau să mai fie alte rubrici cu tipărituri minuscule în mersul trenurilor – asta presupunând că încă era august și că nu căzusem într-un somn adânc precum Frumoasa din Pădurea Adormită pe scaunul inghesuit din piele.

El se uită la calendarul de sub ceas, mișcându-și buzele în timp ce lucra la chestiunea complicată a identificării zilei, apoi dădu din cap.

– Da, doamnă!

Apoi, marea întrebare:

– Puteți face ca acest tren să se oprească?

– Dar, doamnă, biletele dumneavoastră sunt...

Privirea tăioasă care nu reușise să treacă prin ziarul lui Holmes funcționa de minune asupra conductorului. Își încheie un nasture de la uniformă și dădu vehement din cap.

– Pot, doamnă.

– Tu oprește trenul, iar eu te voi răsplăti. Dacă îl lași să plece mai departe, voi fi foarte nemulțumită.

Înghiți efectiv în sec, luă un felinar și se îndreptă spre culoar.

Eu m-am întors la Holmes, destul de optimistă, să-i spun că ar trebui să-și strângă lucrurile. Trenul care se apropia părea să meargă tot înainte, însă conductorul nostru reuși cu gesturi ne-bunești să-i atragă atenția în ultimul moment mecanicului. Trenul se opri, cu frânele scârțâind, chiar înainte să depășească peronul complet.

Am așteptat până când a apărut noul nostru conductor – și-fofonat, neras și vădit zdruncinat din somn de frânarea bruscă. Cei doi și-au aruncat reciproc acuzații și explicații și s-au oprit când Holmes și-a azvârlit valiza în brațele bărbatului cel nou și a urcat prin ușa deschisă.

Ne-a condus spre un compartiment care, în mod satisfăcător, era gol. Când l-am întrebat apoi dacă ar putea să găsească niște mâncare caldă pentru doi călători năpăstuiți, fie faptul că am fluturat din gene, fie, cel mai probabil, bacșișul considerabil pe care i-l dădusem primului conductor ne-a ajutat să ne așezăm în vagonul restaurant întunecat și pustiu, în timp ce dinspre bucătărie răzbăteau sunete care ne umpleau de speranță.

Nici n-au trecut bine două minute că a apărut un ospăț simplu: ceaiul – minunat de fierbinte și rezonabil de asemănător cu cel britanic –, urmat la scurt timp de o omletă grasă, cu mult unt, și pâine doar puțin învechită.

Ne-am declarat mulțumiți și l-am trimis pe bucătar înapoi în cușeta lui.

— I-am dat de capăt omletei, care trebuie să fi fost făcută din șase ouă, și mi-am alinat gâtul uscat cu mai mult ceai. În cele din urmă, lăsând în urmă nevoia urgentă de a schimba mijlocul de călătorie și de a-mi alimenta cuptoarele interne, puteam încerca să dau un sens problemelor noastre de durată ceva mai lungă.

Mai precis – ce naiba căutam noi acolo.

Capitolul 2

- În regulă, Holmes. Ce se întâmplă aici?
- Există o situație care prezintă interes în România.
- Mi-ai spus asta acum câteva zile.

Părea puțin probabil la acea vreme, în timp ce stăteam pe o faleză însoțită în portul din Monaco. România era partea din Europa care se apropia cel mai tare de un ținut sălbatic: nici tocmai Occident, nici tocmai Orient, nici feudală, totuși îndeajuns de departe de o democrație funcțională, o țară aflată dincolo de limitele ghidurilor lui Cook.

– Și e drept că pe hărți în dreptul ei scrie „Aici sunt dragoni”, însă nu înțeleg de ce aveam nevoie de un traseu atât de ocolitor. În loc de frumosul și luxosul Train Bleu spre Paris și apoi un schimb în Orient Express, tu ai ales un drum șerpuit și lung, pe un scaun tare ca piatra, fără un vagon restaurant, prin sate cu nume precum Tuseckișčina și Flegmja?

- Te grăbești să ajungi undeva, Russell?
- Pe cuvântul meu... Holmes, *tu ești* cel cu misiunea urgentă, nu-i așa? Aș fi fost mai mult decât fericită să mai petrec o săptămână pe Coasta de Azur, luptându-mă cu această răceală. În loc de asta... Chiar, ce ne așteaptă la București, de fapt?
- Nu la București.
- Nu?
- E un sat în apropiere de Brașov, în Transilvania.
- Transil... pentru Dumnezeu!

Am făcut ochii mari la el. Dacă România ar fi un tărâm al dragonilor, atunci Transilvania ar fi bârlogul lor: întunecoasă, misterioasă și posibil mortală. O fi existat vreun motiv prentu care Bram Stoker a ales-o drept casă pentru străvechiul lui vampir, un roman din cauza căruia avusesem coșmaruri încă de dinainte să știu că voi merge acolo.

– De fapt, este o zonă rurală destul de plăcută, insistă Holmes. Are resurse minerale, văi agricole bogate, Carpații pe post de apărare... Este o sursă fascinantă de folclor, tradiții și superstiții.

– Bănuiesc că țăranii lor cresc usturoi din belșug. Tu ai fost acolo, nu?

– Da, am fost. Am stat o săptămână în ceea ce s-ar putea numi o expediție de recunoaștere, în timp ce tu erai pe vas, navigând din Veneția spre Rivieră.

– O săptămână întreagă? Și nu ai rezolvat cazul?

– Clientul meu – al *nostru* – nu era acolo la acea vreme.

– Cine e clientul? La Monaco ai spus că e vorba despre o femeie interesantă care are o poveste captivantă.

Celălalt cuvânt pe care-l aruncase în ziua respectivă, „vampiri”, e posibil să-mi fi stârnit imaginația, dar o luasem drept una dintre vorbele lui de duh și nu îl onorasem cu mai multe întrebări.

– Clientul nostru este Regina României.

– Regina *Maria*? Uimitor!

Nepoată a două imperii – tatăl ei a fost al doilea fiu al reginei Victoria, mama ei singura fiică supraviețuitoare a Țarului Alexandru al II-lea –, Maria fusese dată prințului moștenitor al României, acum Ferdinand I, al doilea rege al tinerei dinastii din România.

De regulă nu eram impresionată de puterea moștenită, dar văzusem toată viața fotografii cu strălucitoarea și inteligenta Regină Maria: Maria în uniforma Crucii Roșii în timpul Marelui Război, ochii cristalini ai Mariei sub splendida coroană barocă, Maria fă-

când cu mâna din tren conaționalilor ei care o adorau, Maria în costum popular, Maria servind ceaiul în grădinile Palatului Buckingham. Teatrală, frapantă și inconfundabilă, această femeie cucerise negocierile de pace de la Paris, înarmată numai cu frumusețe și tenacitate, fermecându-i pe liderii din Europa și făcându-i să-și reamintească promisiunile față de România, promisiuni care includeau returnarea Transilvaniei. Peste noapte, dublase de una singură dimensiunea țării ei adoptive.

– Ce vrea de la noi? l-am întreat. Alte bijuterii rusești care au dispărut? România a fost jefuită amarnic în timpul Războiului. Îmi imaginez că orice posesiune regală care nu a fost bine ascunsă a dispărut în buzunarul vreunui invadator.

El își rearanjă lingurița de cafea, sprijinindu-i coada pe buza ceștii până ajunsese paralelă cu marginea mesei.

– Nu lipsește nimic.

– Atunci o tentativă de șantaj? Sau contrabandă?

Granițele României includeau atât Dunărea, cât și Marea Neagră, transformând-o într-o autostradă navigabilă chiar în inima Europei.

– Problema lor e cu *strigoii*, spuse el.

Am așteptat. El a luat o gură de cafea rece, și-a pus ceașca la loc și a aranjat-o din nou. M-am încruntat văzându-i mișcările ostentative cu degetele și faptul că îmi evita privirea. Părea... rușinat?

– Nu cunosc acest cuvânt, Holmes.

– *Strigoii* sunt un fel de vampiri.

Oftă, apoi ridică privirea.

– Russell, acest colț al Transilvaniei pare să aibă o problemă cu vampirii.